



## Ben aydınların başkanıyım

Hiç düşündünüz mü Hülya Avşar'ı neden sevdiğimizi ya da nefret ettiğimizi? Ya da neden ona karşı hiç nötr olmadığımızı? Kendi adıma düşündüm.

Ve bu sorunun cevabının Türkiye'nin son yirmi yılda aldığı mesafeye oldukça yakın bir ilişkisi olduğu kanaatine vardım. Çünkü son yıllardaki değişim her alanda olduğu gibi star anlayışımızı da değiştirmişti.

Türkiye'de o kadar çok star var ki (Belki eski star demek daha doğru olacak) çoğu zaman onları kendi dışımızda bir dünyada tahayyül ettiğimizden olsa gerek, genelde severiz. Hatalarından, günahlarından çok filmleriyle, şarkılarıyla hayal ederiz onları. Belki de bu yüzden beğeniriz onları. Hülya Avşar öyle değil. Seksen sonrasının ender gerçek starlarından biri olan Avşar'la ilgili duygularımız daha nettir. Nefret ve sevgi. Onun hataları, yanlışları hiç gözümüzden kaçmadı. Çünkü o kendinden önceki starlara benzemediği gibi medyanın altın çağını yaşadığı bir dönemde ortaya çıktı. Özel televizyonların yayın hayatına başladığı, medyanın bütün kamuoyunu yönlendirdiği doksanlı yıllar onun olgunlaştığı zamana denk gelmişti. Ve herşeyi göz önünde oldu. Aşkları, skandalları ve yanlışlarıyla büyüdü. Kendini toplumdaki soyutlamak yerine toplumla beraber yaşamayı tercih etti.

Ancak onunla tanışmamız hiç de hoş olmadı. Kendi içimizden çıkmıştı ancak doğruları saklamıştı (Güzellik yarışmasında aldığı taç daha önce evlendiği için elinden alınmıştı). Bu yalan ona şöhretin kapısını açmıştı ancak, alt sınıftan gelen biriydi ve üst sınıfla yıldızı hiç barışmadı. Aydınlarla, yazarçizerlerle, sosyologlarla da arası hiç iyi olmadı. Ne yapsa onlara yaranamadı. Tenis oynadı, sınıf atlamaya çalışıyor dediler. Kitap okuduğunu söyledi, kendisine entelektüel bir hava vermeye çalışıyor dediler. Ancak o bütün bunlara rağmen kendini kabul ettirmesini bildi. Üstelik bunu yaparken de her geçen gün kendisini yeniledi. Bu yüzden olsa gerek bugünün Hülya Avşar'ı toplumun çok farklı kesimlerinin de beğenisini kazanmayı başardı. Kendini eğitti, yaşadıklarıyla büyüdü. Türkiye'de alışık olduğumuz sanatçı kavramını değiştiren isimlerden biri oldu. Sabahları erken kalkan, sporunu yapan, evine erken dönen, gece hayatı olmayan ve kocasına hizmet etmekten gocunmayan bir Hülya Avşar oldu. Kendi ifadesiyle yaşının gerektirdiği gibi olmaktan gocunmadı. Şimdi bir anne gibi yaşıyor, eğer bir torunu olursa anneanne gibi yaşamaktan da gocunmayacağını söylüyor. Sahi bizim kaç starımız bunu açıkça söyleyebildi?

Eminim bazılarınız bu kadınla konuşulmayan ne kaldı ki diyebilir ya da neden onunla konuştunuz diye tepki gösterebilir. Bu soruların cevabını aşağıda bulacağınızı tahmin ediyorum. Bulamayanlar için ise söylenecek tek şey var; çünkü o Hülya Avşar ve Türkiye'nin bir gerçeği. Beğensek de beğenmesek de Türkiye'nin bir aynası.

Son bir not, Hülya Avşar bize konuştu ama Aksiyon olduğu için bunları söylemedi. Zaten onu yakından tanıyanlar açıksözlülüğünü bilir. Bilmeyenler için hatırlatmak istedim. Aksiyon'un nasıl bir dergi olduğunu röportajdan sonra konuştuk çünkü.

Kalabalıklar içinde yalnızım

Sürekli göz önündesiniz, kameralar, flaşlar, gazeteler ve bilimsel olarak kanıtlanmış bir güzellik. Bütün bunlar insanın mutlu olması için yetiyor mu?

Bence herşey insanın aklında ve beyinde başlayıp bitiyor. Eğer insan sahip olduğu şeyleri mutluluğa çevirebiliyorsa mutlu oluyor. Şöhretten, kameralardan sıkıldığım zamanlar oluyor. Ama bu saydıklarınızın olmadığı kendime ait bir dünyam da var ve bu zamanlarımı iyi değerlendirirsem eğlenceli oluyor.

Dışardan bakıldığı zaman mutlu bir Hülya Avşar görüyoruz. Mutluluk oyunu mu oynuyorsunuz? Yoksa gerçekten mutlu musunuz?

Kesinlikle ekrandaki halim neyse oyum. Asla insanlara karşı oynamadım, herşeyimle samimi oldum. Eğer mutsuzsam bunu da onlarla paylaşmaktan çekinmem. Mutlu olduğum zaman beni sevenlerden o kadar güzel şeyler geliyor ki bunu onlarla paylaşmak bile beni mutlu ediyor.

Akşam eve gidip yalnız kaldığınız zaman ilgi, şan, şöhret herşey dışarda kalıyor. Kendinizle başbaşa kalıp gün içinde yaşadıklarınızı değerlendirdiğiniz zaman size ne kaldığını görüyorsunuz?

Dışardan bakıyorum. Sanki onları yapan ben değil de başka biri gibi geliyor. Kendimi o kadar soyutluyorum ki, zaman zaman bunları ben mi yapıyorum diyorum. Ve kendimi ilerde bu yoğunluktan kurtulduğum zamanki yaşamıma hazırlıyorum. Eve dönmek yoğun bir hayatın sona ermesi gibi. Ohh çekip öbür hayata başlamak gibi bir şey.

Yalnızlığı sadece evde mi yaşarsınız? Gün içindeki yoğunlukta, kalabalıklar arasında kendinizi yalnız hisseder misiniz?

Her dakika yalnızım zaten. Kocam, annem, kardeşlerim, arkadaşlarım var ama yalnızım. İnsanın evladı da, annesi de, en yakın gördüğü dostları da bir gün gelir sırtını dönebilir. Ben bunun gardını alarak yaşıyorum. Hiç bir zaman için etrafımdaki insanların benim yanımda olduklarına inanmıyorum.

Atatürk gibiyim

İş dışındaki yaşamınız oldukça düzenli. Eve erken gelen, kitap okuyan, spor yapan ve çocuğuna annelik eden sıradan bir Türk kadınından çok farkınız yok. Sizin böyle yapmanız insanları şaşırtıyor mu?

Belli bir kesimi şaşırtıyorduydu da artık alıştılar. Hülya Avşar olmak demek, benim kadınlığımı değiştirmiyor ki. Hülya Avşar olmasam da böyle yaşadım.

Sanat camiasındaki ilişkilere bakıldığı zaman sizin hayat şeklinizin insanları şaşırtması doğal değil mi?

Zaten bu anlayış yüzünden sanatçı olmaktan zaman zaman rahatsızlık duyuyorum. İnsanlar önce sanatçı ile sanatçıcıyı ayırmasını bilsinler. Benim kafamdaki sanatçı bir sporcu gibidir. Öyle yaşadığı sürece sanatçıdır. Gidip yağlarını aldırıp, öğleye kadar uyuyup, sabaha kadar içki içiyorlar. Sanatçı bu değil yaa. Türkiye bana göre son bir kaç senedir çağ atlamaya ve benim gibi kadınlara alışmaya başladı. Biraz megalomanlık yapayım, Atatürk için zamanında nasıl da düşünmüş yapmış bu adam diyorsak, yine aynı şekilde Özal için bugünleri düşünüp nasıl bunları yaptı, mesela cep telefonunu düşündü helal olsun diyorsak, insanların da seneler sonra benim için 'Valla çok doğruymuş bu kadının yaptığı' diyeceği bir şekilde yaşadığıma inanıyorum. Bazı konularda bir kaç sene önceden gidiyorum.

Hülya Avşar hep böyle miydi? Yoksa yaşayarak ve öğrenerek mi böyle düşünmeye başladı?

Hep böyleydim ama kendimi anlatana kadar çok zaman geçti. İnsanlara anlatmam zor oldu. Hayatım hep eline kalem alıp yazançizen insanların kaleminin ucunda oldu. Benim gerçek kişiliğim yerine, ilgi çekecek şeylere yer verdiler. Ama bunları boşverip hayatımı kendi bildiğim gibi yaşadığım zaman ancak çözdüler beni.

Allah, tek gerçek dostum

Kızınızın adının Zehra olmasının nedeni nedir?

Kaya'nın babasının adı da Kaya. Onların ailesinde bu gelenek olmuş. Eğer erkek çocuk olsaydı adını Kaya koymak istiyordum. Çünkü Kaya, ailesinin tek çocuğu. Biz ise üç kızkardeşiz. Üçümüzden biri bizim aileden birinin adını koyar. Ben de kayınpederimi çok seviyorum ve onun annesinin adını koyduk. Bir de Peygamberimizin kızlarından birinin adının Zehra olması bu ismi koymamızda etkili oldu.

Bu da bir polemik olmuştu. Abdullah Gül de sizi beğendiğini söylerken,

'Peygamber Efendimizin kızının adını koyduğu için onu beğeniyorum' demişti.

Kesinlikle öyle. Aslında Emine koyacaktım.

Peygamberimizin annesinin adı olduğu için. Kaya ise 'Madem böyle bir isim koymak istiyorsun o zaman Zehra olsun. Hem Peygamber Efendimizin kızının, hem de babamın annesinin adı' dedi.

İnancınız kızınızın adını belirlemek dışında yaşamınızı etkiler mi?

Kaderciyimdir. İçimde hissettiğim tek varlık Allah. İlkokul döneminde Kur'an kurslarına gittiğim zamanlar bu duygu oluşmuştu. Böyle konuşmak günah mıdır bilmiyorum ama ben Allah'ı tek dostum, tek arkadaşım ve tek yardımcım olarak düşünüyorum.

Neden günah olsun?

Arkadaş, dost demek günah olabilir diye düşünüyorum. Çünkü benim gözümde ona sadece tapılır. Evde yalnızken onunla sohbet ederim. Perşembe geceleri hiç davet kabul etmem, yemeğe gitmem, evde Yasin okurum. Oruç tutmuyorum ama Allah'ın istediği şekilde; insanlara kötülük yapmamaya, onlar hakkında kötü düşünmemeye, Allah'ın bildiğini kuldandan saklamamaya çalışıyorum.

Kadın erkeğine hizmet eder

Sanat hayatınız boyunca yıldızınız iki kesimle hiç barışmadı. Biri aydınlar diğeri de feministler. Feminist olmak için herşeye sahipsiniz. Güzelsiniz, başarılısınız ve güçlüsünüz. Normal şartlarda sizin de bir feminist olmanız gerekirken, siz onları icraatı olmayan gizli lezbiyenler olarak değerlendirip, feminizme karşı çıkıyorsunuz. Neden?

Öyle olmam gerekirdi ama değilim. Ben geleneklere bağlıyım. Eskiden kadınlar erkeklere hizmet edermiş. Evde öyle bir hava vardır ve bana göre evin saygısı bundan gelir. Çocuk annesini babasına hizmet ederken görür. Çocuğun yetişmesinde en büyük saygı bu. Ben bir feministim bana ne ya, gitsin kendi sofrasını kendi kursun yada ben de para kazanıyorum gibi vardır ya feminist tavırlar. Böyle bir ailede büyüyen çocuktan hayır gelmeyeceğine inanıyorum. Her ne olursa olsun eski gelenek ve göreneklere sahip çıkmak istiyorum.

Bunları muhafazakâr kimliği önde olan biri söylese, "Gerici yobaz kadın, hangi çağda yaşıyoruz" derlerdi. Kadının erkeğe hizmet etme düşüncesi gericilik değil mi?

Erkeğin ayağını yıkamam mesela, o yobazlığa giriyor. Ama sofrasını kurarım. Ondan önce eve gelmeye çalışırım. Mesleğim buna ters ama her ne olursa olsun akşam sahnem olsa dahi önce eve gelirim. Evimin düzeni vardır, eşimle

bir saat de olsa görüşür öyle giderim. Hep karşılıklı bir saygı içerisinde. Bu hiç de yobazlık değildir.

Kadın erkek eşitliği tartışmalarında nerede duruyorsunuz?

Bir adım geride.

Aydınların başkanayım

Aydınlarla da kavgalısınız?

Onlar benle kavgalı.

Sizin de onları pek sevdiğiniz söylenemez. "İstemem aydınlar bana sahip çıkmasın" diyen de sizsiniz?

Çünkü çok ukalâlar. Geçenlerde aydın diye memelerini açıp resim çektirdiler. Şimdi bu aydınlık mı ya! İçlerinde kalmış gizli pornografik bir durum bence. Kim aydın, kendini aydın olarak görenler kim? Ben bunların hepsinden çok daha aydınım. Onlar kendileriyle mücadele ederken ben 60 küsür milyon insanla mücadele ediyorum. Nasıl mücadele ediyorum, kendimi ispat ederek. Üç kitap okuyan, beş bilmem ne yapan aydınım diye ortaya çıkıyor.

Kendinizi halkın yanında, aydının karşısında görüyorsunuz? Aydınlar halkın hislerine tercüman olmuyor mu ki kendinizi halkın yanında, aydının karşısında bir sanatçı olarak tanımlıyorsunuz?

Aydın kendisini toplumdan soyutluyor. Ben okuma yazma bilmeyen öyle çok aydın tanıyorum ki onların hepsine ders verir. Bu insanların kendilerini aydın diye ayırıp beni eleştirmelerini kabul etmiyorum. Bırakın halkın sesi olmayı, halktan bir bölümün bile sesi olmaktan uzaklar. Bana göre en büyük aydın halk, aydınlar değil. Halk mütevazı olmasını bilir, tevazuyu bilir. Aydınlar benim umurumda değil. İyi şey de söylemesinler bana. Onlar beni beğenirse rahatsız olurum ve kendimde bir şeyin eksik olduğunu düşünürüm.

Sizin tenis oynamanız, kitap okumanız ve benzeri çabalarınız aydın kabul etmediğiniz kişiler tarafından sınıf atlama çabası olarak görüldü. Bu yüzden mi onları sevmiyorsunuz?

Aydın olmadıkları buradan belli. Sınıf atlama çabası içinde olan insana bile saygı göstermeleri lazım. Sınıf atlama sözü iğrenç. Kendini geliştirme çabası derlerse amenna. Benim bu çabayı gösteriyor olmamdan dolayı onların bana saygı duymaları lazım. Çünkü onlar hiç bir zaman böyle çaba gösterecek kadar medeni olmazlar.

Üst sınıflar neden en çok sizi sevmedi?

Kıskanıyorlar. Aslında ben üst sınıfım. Onlardan çok daha aydınım, onlar gibi kompleksli olup da karşımdaki insanı aşağılamıyorum. Ne güzel bir şey ya bir şey için çaba göstermek. Malak gibi de yatabilirdim yani. Bir aydın şöyle düşünmeli. Helal olsun, görüyoruz ki bu kadın tenis oynuyor ama gösteriş için oynamıyor, bu kadın hakikaten kendine bir şeyler katmaya, mesleki açıdan bir şeyler yapmaya çalışıyor, bize göre elbet bir aydın demeleri gerekiyor. Bana göre ben aydınların başkanıyım. Haksız mıyım? Sınıf atlama çabasında olmak bile güzel.

Toplumun içinde bir sanatçı olduğunu söyleyen Hülya Avşar toplum için ne anlama geldiğini biliyor mu?

İnsanlar görmek istedikleri birtakım şeyleri benim üzerimde görüyor olabilirler. Bir şeye tutunmak istersiniz ya, bir dayanağım olsun diye düşünürsünüz. Sanki ben toplumun gözünde öyle bir şeyim. Bir annesinin çocuklarına bazı şeyleri anlatmak için örnek göstereceği biriyim. Bunun eksikliğini hissediyorum. Keşke bu camiada benim gibi düzenli hayatı olan bir anne olsa da, ben de çocuğuma onu örnek gösterebilsem. Çocuk annesine tepki duyabilir. Fakat biri olsa ve bak kızım, ne güzel hem sporcu, hem sanatçı, hem de anne diye örnek gösterilse. Ama toplumda bir kesim de var ki benden nefret ediyor.

Yapmadığın iş kaldı mı demeyin

Eskiden dedikodular, skandallar gibi toplumun tepki göstereceği ilişkilerle gündeme gelirken şimdi bunları yapmadan gündemdesiniz. Bunu nasıl başarıyorsunuz?

Çünkü yaptığım şeyler sağlam. Eğer televolelerle gündemde kalsam balon gibi sönerim. Başka şeylerle uğraşıyorum. İşimi yapıp, sinema, tiyatro yapıyorum, şarkı söylüyorum. Belki çok sosyal olduğum için gündemdeyim. Tenis turnuvasına katılıyorum; tabii ki medyayı ilgilendiriyor ve geliyor. Tiyatro enteresan geliyor ilgileniyorlar. Salkım Hanımın Taneleri çok güzel bir konuydu, kadro güzeldi. Şimdi albüm çıkacak, yine şarkılarım gündeme gelecek.

Hep yeni şeyler yapmak, üretmek zorunda olmak hayatınızı zorlaştırıyor mu?

Aksine kolaylaştırıyor. Oksijen gibi bir şey bu. Ben yenilik yapmazsam ölürüm. Benim başka projelerim de var.

Yapmadığınız ne kaldı?

Bu soruyu size de yakıştıramadım. Senin artık yapmayacağın şey kalmadı demelerine kızıyorum.

Bundan sonra neyi yapmayı düşündüğünüzü öğrenmek için sordum.

Ben olsam bu soruyu o şekilde sormam, derim ki bu kadın sürekli bir şeyler yapıp kendini yeniliyor, bir şeyler arıyor, bir şeyler yapıyor ki, yapmadığı şey kalmıyor. Şimdi ben hep sinema yapsam, ya da hep sahneye çıksam, tek bir şey yapsam heyecanımı kaybederim. Şarkı söyleyen, sinema yapan Hülya'dan sıkıldığım için tiyatroya başladım. Provalarda yönetmenime dedim ki ben bunu 1520 gün denerim, yapamıyorsam kaçırım haberin olsun.

Star değil, ağır işçiyim

Beğenmediğiniz aydınlar, kalem sahipleri sizi eleştiriyor ama kimileri de 80 sonrasının tek gerçek starı olarak sizi gösteriyor. Öyle misiniz?

Star kelimesine inanmıyorum. Şu dönemde çok fazla çıkıyorlar. Ben ağır işçiyim, star değil. Bir fabrikam var, elimdeki ürünü işliyorum. Her meslek sahibi kendini yeniler ve çağa ayak uydurmak için ürününü geliştirir. Bu yoğurt da olabilir, süt de. Ben de her sezon başında ürünüme bakıyorum ve bunu nasıl geliştirebilirim diye düşünüyorum. Bir iş kadınıyım, asla star değilim.

Zirvede kalmak için nereye kadar herşeyi mübah görüyorsunuz?

Aslında Türkiye'de sınırı aştığınız zaman zirvede kalıyorsunuz. Sapıtırsanız, sınırı aşarsanız zirvedesiniz. O kadar enterasan bir halkımız var ki bir süre sonra sıradışı davranmıyorsan sana acımaya başlıyor.

Siz de hep sıradışı mı davranıyorsunuz?

Ben bunu değiştirdiğim için farklıyım işte. Çünkü benim durumuma bakan insan nasıl bu kadın zirvede kalabiliyor diyor. Mesleğinin zirvesinde iken hamile kalıp 27.5 kilo alıyor, 100 kiloyla doğuma gidiyor. Hep derler ya bir sanatçı evlendiği, hamile kaldığı zaman biter. Ben ise bunları yaparak zirvede kalmanın daha gerçekçi olduğunu insanlara anlatmaya çalıştım. Diğerlerinin yaptıkları ise sahtekârlıktan başka bir şey değil. Onlar böyle yaparak kişiliklerini, doğallıklarını ve saygınlıklarını yitiriyorlar.

Fabrikanız daha ne kadar üretim yapacak? Ne zaman artık benden yeter deyip köşenize çekileceksiniz?

Zamanı gelince. Benim çocuğum büyüyüp, 17 18 yaşında evlenip çocuk doğurursa anneanne olacağım ve bundan rahatsızlık duymayacağım. Nasıl şimdi 36 yaşındaki bir kadın gibi yaşıyorsam o zaman anneanne gibi yaşayacağım. Fabrikalar babadan oğullara, torunlara kalır. Benim fabrikam ise hayata benim gibi bakan biri çıktığı zaman devredilecek. Eğer böyle bir insan çıkmazsa ölsem bile hep örnek gösterileceğim.

Email:osmaniridag@hotmail.com

